

affstaae al personlig Offerpligt paa andre Steder. Dernæst vil jeg, om det end kan være Noget at indvende mod den Redaktion, som det ærede Medlem har givet sit Forslag, dog stemme for det, thi det hviler jo desuden aabenbart paa det af mig fastholdte Grundsyn paa Tingene, at man skal lønne Præsterne med Afgifter, der have en vis historisk Oprindelse og derfor bør bevares til Dpfylde af det givne Niemed. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgfreds (Høgsbro), — det maa jeg med Anerkjendelse igjen, som alt paa andet Sted slet, udtale — er atter kommet tilbage til det Standpunkt, han altid tidligere har foresøgt, nemlig at, om man end ikke ved det foreliggende Lovforslag vil knuse Sognebaandsløsningen, saa vil det dog tilintetgjøre dens kraftige Blomstring og Florering. Det var en meget fin Definition, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. A. Hansen) gav af den Bestemmelse i Lovforslaget, hvortil der i den Henseende er henpeget, og af den fremtidige Stilling af Sognebaandsløserne overfor denne Bestemmelse. Overlighederne mødes, hedder det jo, og jeg havde da nær sagt, at denne Definition var saa fin, at den i sin Sammenjætning næsten blev noget grov. Det er idetmindste mig umuligt at se, at Sognebaandsløserne kunne vedblive at staa frit i denne Sag, naar der gives et almindeligt Forbud imod at give nogetsomhelst Bederlag for kirkelige Handlinger. Jeg skal ikke overfor det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds, — thi den ærede Formand har jo indvilget i, at dette ærede Medlem kan erklære ikke at ville svare visse Medlemmer her i Salen — opkaste det Spørgsmaal, hvorledes Sognebaandsløserne skulle kunne bevare deres frie Stilling, naar der gives et saadant almindeligt Forbud; men jeg skal spørge det høie Thing, om det virkelig mener, at en Præst, naar det her bliver almindelig forbudt at tage Bederlag for at give Sakramentet, holde Sigtaale osv., da kan vedblive at

modtage et saadant Bederlag af sine Sognebaandsløserne, der have løst Sognebaand til ham. Præsten er jo nemlig ligeoverfor disse Sognebaandsløserne fuldstændig bunden til Kirkens og Landets Love, og det Samme blev jo ogsaa stærkt hævdet, dengang vi fik Valgmenighedsloven, at Valgmenighedens Præst er i alle Henseender Loven underdanig og skal lyde den som enhver anden Præst. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at det nævnte Forbud maa gribe ind i Sognebaandsløsernes og Valgmenighedernes Forhold til deres Præster. Hvad Mening man end oprindeligt kan have haft om Sognebaandsløsningen, saa ere Sognebaandsløserne nu saa talrige, at der nødvendig maa tages Hensyn til dem. Og selv om man vilde gaa ind paa den fine, eller som sagt vel rettere grove Lovfortolkning, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds gjorde gjældende, saa er det dog vist, at, idet man lønner Præsterne blot udelukkende med fast Løn, griber man, om end ad en Omvei, ind i det nævnte Forhold, idet det er umuligt Andet, end at man med den større faste Løn gjør det mere byrdefuldt for en Sognemenigheds Medlemmer at give frit Offer til en anden Præst, saa at man altsaa dermed i Realiteten hæmmer Sognebaandets Løsning. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgfreds (Høgsbro) kom med en Bemærkning, som det undrede mig at høre af ham, der er saa godt kjendt med vor Kirkes Historie. Det ærede Medlem yttrede nemlig, at en bekjendt Geistlig skulde være bleven dømt og havde maattet nedlægge sit Embede, fordi han fastholdt den augsburgske Konfession. Det er en historisk Feiltagelse, thi han blev sikkert kun dømt, fordi han ikke kunde faae den paagjældende Sag afvist under et Formspørgsmaal; da Landsoverretten ikke vilde gaa ind derpaa og altsaa fritage ham paa Grund af den reiste Afvisningspaastand for ethvert Ansvar, saa forte den høitagtede Geistlige ikke mere Processen, og han blev da dømt efter Modstanderens Indstilling. Havde